

Hồi Thứ Mười Ba

TỔ TÌNH VẠN MỐI

Ngày đêm cần mẫn khổ luyện, thoáng chốc Long Bình đã ở trong Thi Huyệt Quỷ Lao hơn tháng, Thiên Lô Chưởng cũng đã luyện được mấy thành hỏa hầu!

Tuy chưa đạt đến mức độ thu phát tùy ý như lão nhân nhưng cũng đủ để làm người trúng chưởng thương vong.

Có điều được lão nhân bên cạnh tận tâm chỉ điểm, chàng đã có thể cùng lúc dùng bốn tuyệt kỹ Lô – Điện – Phong – Vũ tiến chiêu. Mỗi lần ra chiêu mỗi tay sử dụng một loại tuyệt kỹ đồng thời xuất thủ, phối hợp có công có thủ, uy lực của tứ tuyệt đồng phát uy lực kinh nhân, tiến thủ chu mật tuyệt vời.

Như vậy đánh ra một lần tương đương tứ tuyệt cùng lúc ra tay, không cần bày tứ tuyệt trận chiêu thức đã thâm ảo, uy lực không thua kém tứ tuyệt trận.

Mỗi lần thấy Long Bình ra tay, chiêu số thuần thực cộng với khinh công ảo diệu, xuất thủ liên miên bất tuyệt, lão nhân luôn miệng xuýt xoa. gật đầu liên liên ra chiều mừng rỡ. Chốc chốc lão buông những tràng cười ha hả. nhưng trong tiếng cười lệ già cũng chảy dài...

Một ngày, Long Bình đang ngồi điều tức luyện công bỗng nghe tiếng hô hấp gấp gấp, giật mình ngược mắt nhìn lên.

Ngực lão nhân không ngừng nhấp nhô mỗi lúc một nhanh.

Long Bình thấy phát sinh việc dị thường trong lòng kinh hãi, nhưng lão nhân nhiều lần căn dặn cấm chỉ chàng không được đến gần nên không dám vì mệnh đến gần quan sát.

Chỉ dám kêu lớn:

– Sư bá! Sư bá! Người làm sao vậy?

Lão nhân đau đớn vật vã một lúc lâu mới thở một hơi dài như trút được gánh nặng, nói:

– Hài tử! Thiên Lô Chưởng với Thiên Hỏa tứ tuyệt ngươi đã luyện khá rồi. Lão phu cũng không còn tinh lực để dạy ngươi nữa. nhân hôm nay con nha đầu mang cơm đến người theo lời chỉ dẫn của ta thoát khỏi chốn này. Có điều...

Đang nói đột nhiên lão dừng lại.

Long Bình vội hỏi:

– Có điều làm sao?

Lão nhân trầm ngâm một lúc lâu lắc mạnh chiếc đầu bù xù tựa như muốn gạt bỏ tất cả phiền não nói:

– Không có! Không có gì!

Ngay lúc ấy lại nghe tiếng động trên đỉnh thạch thất, cửa đá hé mở, giỏ cơm được ròng xuống.

Lão nhân nắm lấy sợi dây rung nhẹ, kinh đạo tuy không lớn nhưng a hoàn không chịu nổi, cây đuốc rớt xuống, thân hình cũng trượt chực ngã xuống.

Nhưng võ công của a hoàn cũng khá, giơ tay bám lấy miệng cửa, treo người trên đỉnh thạch động chứ không rớt xuống.

A hoàn hồn phi phách tán mở miệng mắng “Lão tặc chết bầm”, “Xú lão cẩu” luôn miệng, nhưng khi ả leo lên bỗng thấy một luồng kinh phong theo sau thân hình xuyên ra cửa.

A hoàn ngạc nhiên quay nhìn bốn phía, bên trên chẳng qua cũng là một thạch thất hình chiếc đấu úp phương viên chừng nửa trượng, nào thấy bóng người, cũng không thấy gì khác thường.

A nhìn xuống lão nhân vẫn còn treo ngược bên dưới không có gì thay đổi, chỉ nghe thấy lão lẩm bẩm một mình:

– Hải tử, người đi đi, đừng lo lắng cho ta nữa...

A hoàn không biết lão nói ai vội ấn nút cơ quan, cửa đá tự động đóng lại, lúc đó ả mới thở dài trút được gánh nặng, lẩm bẩm:

– Hôm nay xui quá. bị ma trêu quỷ cợt.

A nào ngờ nhân lúc đuốc tắt, Long Bình đã mượn sức các sợi xích sắt theo sau ả xông lên đứng sau lưng ả, với khinh công thượng thừa của chàng ả làm sao phát hiện được?

Long Bình quan sát gian thạch thất cũng không có cửa, chỉ có một cầu thang xoắn ốc hướng thẳng lên trên, không biết có bao nhiêu bậc, cũng không thấy đỉnh A hoàn đóng cửa xong lập tức chạy lên cầu thang.

Lạ một điều ả không đi bình thường mà có lúc nhảy một bậc có lúc hai, ba, bốn bậc không có quy luật gì cả Long Bình theo bên gót, nào dám sơ xuất, cứ thấy đối phương bước lên bậc nào là chàng cũng bước ngay bậc ấy, không dám bước sai một bậc.

Chàng nghĩ thầm:

“Xem ra chiếc cầu thang xoắn ốc này bố trí cơ quan từ trên xuống dưới. Cũng may sư bá có dặn trước, nếu không lỡ mãng đi trước sợ chưa kịp thoát khỏi Quỷ Lao đã rơi vào mai phục”. Cứ kể trước người sau, đi chừng hơn trăm bậc mới lên đến cuối cầu thang, lọt vào một thạch thất có ánh sáng. A hoàn vừa vào thạch thất đã ấn vào một nút cơ quan trên tường.

Chỉ nghe mấy tiếng “cạch, cạch” một tảng đá dịch sang một bên chừa một lối đi.

Long Bình không ngờ cuối cùng lại còn một ả như vậy, nếu xông bừa ra ngoài tất bị ả phát giác. Nếu kịp thời chế ngự ả cũng được, nhưng lỡ ra tay không kịp ả hô hoán lên kinh động nhiều người thì càng khó, hơn nữa không biết từ đây ra ngoài còn bao xa. Có còn cửa ả nào khác không?

Tâm niệm chuyển động, trong một sát na, cánh cửa đá đã đóng lại quá nửa, nếu còn trì hoãn không kịp thời tính kế thoát ra tất phải đợi lần sau a hoàn mang cơm vào mới ra được!

Cấp thời sinh trí, Long Bình nghĩ được một kế, vội quay người lại phóng bừa mấy chưởng lên mấy bậc thang “ùm, ùm, ùm” mấy tiếng vang lên, tức thì bốn bên vách đao nhọn bay ra như vải trấu, hàng quang rợn người, nếu đứng trên cầu thang nhất định phải táng mạng với chúng chứ không chơi.

Long Bình nhìn thấy không khỏi ớn lạnh, may cho chàng, nếu không nghe lời sư bá thì giờ này đừng nói chuyện thoát hiểm, sợ hồn đã xuống huỳnh tuyền cũng chưa biết chừng.

A hoàn lúc này ở bên ngoài nghe có tiếng động lạ thất kinh vội mở cửa bước vào quan sát, đao nhọn còn rơi vãi đó đây nhưng vẫn không thấy bóng người.

Nhân cơ hội này Long Bình đã thoát ra bên ngoài, nhìn qua cửa sổ mặt hồ lấp lánh bên ngoài, thì ra chàng vẫn còn ở Thủy Long Đàn, chỗ chàng đứng là nhà thủy tạ Đến đây Long Bình biết không còn trở ngại nữa.

Chợt động linh cơ, lập tức quay vào thạch thất, ngay lúc ả a hoàn vừa quay ra.

A vừa nhìn thấy Long Bình, tưởng gặp ma kinh hãi thất thần định kêu cứu, nhưng ả chưa kịp la thì đã bị điểm trúng huyệt, bất tỉnh nhân sự.

Lúc Long Bình trở ra đã biến thành một tiểu a hoàn, mặt nạ giả đã được cởi bỏ, ấn nút cơ quan nhốt a hoàn trong thạch thất.

Ngay lúc ấy bỗng nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần Long Bình nghe tiếng bước chân thất kinh, nhưng vội chấn tinh bước định bụng hễ thấy tình thế bất lợi thì ra tay trước chế phục đối phương.

Tiếng bước chân đến gần, một a hoàn trạc mười bốn, mười lăm tuổi xuất hiện ở Thi Huyệt Quỷ Lao, liền nói:

– Tiểu Hương, tiểu thư bảo người đi gặp người!

Long Bình nghe nói đi gặp tiểu thư, trong lòng hơi lo, không biết phải đi gặp vị tiểu thư nào? Hay là Mặc Thanh cô nương? Vội gật đầu nói:

– Vâng! Vâng! Ta đi ngay!

A hoàn nhường mày nói:

– Ủa! Hôm rày người cứ hẹn lần hẹn lữa không chịu đi gặp tiểu thư, hôm nay

tự nhiên lại ngoan ngoãn như vậy, giống như biến thành người khác vậy! Theo ta!

Long Bình giật mình, chàng hoàn toàn không biết tính tình người chàng mạo danh, nhưng cũng biết được tên của a hoàn nọ là Tiểu Hương. May thay a hoàn chỉ nói vậy chứ không có ý xét nét, nếu không sợ bị lộ rồi.

Chàng theo sau a hoàn ra khỏi phòng, đi một hồi đến một khách sảnh lớn, từ cửa đại sảnh có thể nhìn thấy mặt hồ lăn tăn gợn sóng với một chiếc cầu nhỏ nối sang nhà thủy tạ bên kia.

Thì ra Thi huyệt Quỷ Lao nằm bên dưới nhà thủy tạ phía sau.

Qua khỏi đại sảnh lại đi thêm một đổi nữa mới đến một căn phòng có rèm châu phủ kín cửa vào. A hoàn ứng tiếng gọi:

– Tiểu thư, Tiểu Hương đã đến!

Trong phòng vọng ra giọng Mặc Thanh trả lời:

– Cho vào! Người canh cửa bên ngoài, có người đến lập tức cấp báo cho ta!

A hoàn “Dạ “ một tiếng rồi quay sang Long Bình:

– Người vào đi! Tiểu thư có chuyện muốn hỏi người.

Long Bình không ngờ vừa thoát hiểm lại gặp được Mặc Thanh, nhưng chàng cũng không dám sơ xuất, cho đến giờ khắc này chàng vẫn chưa biết Mặc Thanh là người thế nào, vội định thần, từ từ vén rèm đi vào.

Căn phòng rất rộng, trần thiết cực kỳ hoa lệ, nhưng không giống khuê phòng của các tiểu thư đài các, rõ ràng đây là nơi ở tạm thời của Mặc Thanh.

Có điều trong phòng không thấy bóng dáng Mặc Thanh đâu cả. Long Bình hơi ngạc nhiên, bỗng thấy hậu tâm đau nhói, không cần nhìn cũng biết đối phương dùng mũi kiếm nhọn ẩn sau lưng để chế ngự chàng, bất giác thất kinh.

Chỉ nghe giọng Mặc Thanh nạt khê:

– Không được động đây! úp mặt vào tường!

Long Bình thất kinh định dùng khinh công thoát hiểm, bỗng động linh cơ thử xem nàng có dụng ý gì, liền y lời úp mặt vào tường, không dám quay đầu nhìn lại. Lại nghe Mặc Thanh nghiêng răng nói:

– Đừng tưởng ngươi là đệ tử của Âm Dương Phán Tề Phi rồi ta không dám giết ngươi mà lầm! Hôm nay còn chưa chịu nói thật thì bổn cô nương cho ngươi đi gặp Diêm Vương!

Long Bình nghe nói không khỏi giật mình, không biết nàng nó như vậy có dụng ý gì, trả lời làm sao cho xuôi? Lỡ trả lời sơ xuất làm nàng nổi giận thì mất mạng chứ không phải chơi nên cứ im lặng.

Chàng lại biết thêm một tin tức Tiểu Hương là đệ tử Âm Dương Phán Tề Phi.

Bỗng nghe Mặc Thanh nói:

– Lần nào người cũng nói gã họ Giả đã chết, ta hỏi người, thật sự hắn đã chết chưa? Nói!

Long Bình ngẩn người không biết trả lời sao cho phải.

Mặc Thanh lại nghiêng răng nói:

– Người đừng hòng gạt ta. thức ăn hôm đó chính tay ta hạ độc, tuy là chất kịch độc nhưng phân lượng cực nhỏ, quyết không thể trí mạng, vậy mà người dám nói hắn chết rồi! Bây giờ ta muốn nghe chính miệng người nói, hắn đã chết hay còn sống?

Long Bình tỉnh ngộ thì ra chính nàng hạ độc. Liền nén giận giả giọng Tiểu Hương nói:

– Nếu tiểu thư không tin, sao không đến đó tận mắt nhìn?

Đột nhiên hậu tâm đau rát, mũi kiếm đã ấn sâu vào thịt Mặc Thanh nghiêng răng giận dữ:

– Người biết ta không rõ cơ quan ở cầu thang nên muốn lấy đó uy hiếp! Còn chưa chịu khai rõ đường đi?

Nói như vậy chàng phải chỉ rõ những ám tàng cơ quan cho nàng biết. Hơn nữa cũng không hiểu nàng định đến Thi Huyết Quỷ Lao làm gì, liền nói:

– Tiểu thư muốn tôi chỉ đường cũng được, nhưng trước tiên xin cho hỏi mấy câu.

– Được! Dù sao người cũng không sống qua được hôm nay, có gì phải giấu chứ?

Long Bình hỏi:

– Tại sao tiểu thư hạ độc hắn?

Long Bình nói xong tuy không nhìn thấy mặt Mặc Thanh cũng đoán nàng ngạc nhiên đến độ nào. Chờ một lúc thật lâu mới nghe Mặc Thanh nói:

– Nói cho người biết cũng không sao, người biết hắn là ai không?

Long Bình nói:

– Không biết!

Mặc Thanh nói dần từng tiếng:

– Hắn là con trai của Thiên Lô Chưởng Long Quyên, tên gọi Long Bình!

Long Bình giả vờ kinh ngạc “À” lên một tiếng nói:

– Thì ra là hắn!

Mặc Thanh tiếp lời:

– Nói như vậy người phải biết có dụng ý gì rồi chứ?

Dụng ý gì? Long Bình vẫn chưa hiểu, vội hỏi:

– Tôi vẫn chưa hiểu!

Mặc Thanh nổi giận:

– Cái gì? Người còn giả ngốc, ta hỏi người, dưới Quỷ Lao không phải còn nhốt một người sao?

Nàng nói đến đó thì dừng lại không chịu nói hết, Long Bình hỏi gấp:

– Người đó là ai?

Hậu tâm chàng lại cảm thấy đau nhói.

– Còn giả đồ hỏi ta. muốn mượn cớ kéo dài thời gian, nói thật cho người biết, cho dù sự phụ người đến đây cũng vô phương cứu người, mau nói thật đi!

Long Bình bình tĩnh:

– Tiểu thư không thể nói rõ hơn một chút sao?

Mặc Thanh không còn cách nào khác đành nuốt hận trả lời:

– Thứ nhất, ta không muốn hấn gặp mặt giáo chủ, thứ nữa, là quan yếu nhất là muốn phụ tử tương phùng!

Nàng vừa dứt lời Long Bình như nghe sét đánh ngang tai, đầu óc quay cuồng, tinh thần bấn loạn, hét lớn:

– Người nói gì?

“Keng” một tiếng, lưỡi kiếm đã rơi xuống đất.

Thì ra trong lúc bấn loạn kêu lớn phục hồi giọng nói của chàng, Mặc Thanh nghe thấy hoa dung biến sắc, buông tay rút kiếm.

Long Bình từ từ quay người lại, thống lệ chảy ướt mặt.

Mặc Thanh nhận ra Long Bình, bất giác mừng rỡ khôn cùng, nhào vào lòng Long Bình, miệng không ngớt kêu:

– Bình ca! Bình ca!...

Long Bình đỡ mặt Mặc Thanh lên, thống khổ nói:

– Thanh muội! Muội nói lão nhân bị cầm tù dưới Quỷ Lao là phụ thân ta. sao muội không nói sớm?

Mặc Thanh kinh ngạc nói:

– Ủa! Muội đã nói cho ca ca rồi mà! Trong thư...

Hôm ấy Mặc Thanh gởi đến mảnh giấy hồng để lẫn trong cơm chàng không kịp coi, về sau không biết thất lạc nơi nào, khiến phụ tử tương phùng mà chàng không hay biết!

Hơn nữa. chàng cũng thấy làm kỳ, tại sao phụ thân không chịu nhận chàng?

Lại còn cự tuyệt không cho chàng tương cứu?

Long Bình đẩy Mặc Thanh ra định trở lại Quỷ Lao cứu phụ thân, nhưng ngay lúc đó a hoàn gác cửa xông vào nhanh như làn gió kinh hãi kêu lớn:

– Tiểu thư, không xong rồi! Tề đàn chủ... Cao đàn chủ đến!

Mặc Thanh kinh hãi:

– Phải làm sao đây? Chúng sẽ nhận ra Bình ca. ca ca mau trốn đi!

Long Bình nghiêm mặt nói:

– Không! Hôm nay không cứu được phụ thân ta quyết không đi!

Mặc Thanh lo lắng:

– Không cần phải gấp như vậy, trước sau gì ca ca cũng có cơ hội đến cứu lão bá!

Long Bình cười khổ:

– Mọi yên tâm, hiện giờ Long Bình này không phải sợ chúng nữa!

Vừa dứt lời bỗng nghe một giọng cười lạnh như băng tuyết, âm trầm như tiếng ma kêu quỷ khóc.

Âm Dương Phán Tề Phi, Thủy Thần Cao Mãnh lại thêm a hoàn Tiểu Hương kẻ trước người sau xông vào phòng.

Cả ba nhìn thấy chân diện mục của chàng bất giác ngẩn người kinh ngạc.

Âm Dương Phán Tề Phi kinh ngạc bởi kẻ mạo nhận là Giả Dung lại chính là thiếu niên trên Thiên Đô Phong đạo nọ, kỳ dư hai người kinh ngạc là do Giả Dung đã biến thành một thiếu niên tuấn tú.

Âm Dương Phán Tề Phi cười lạnh:

– Hà! Hà! Thì ra là ngươi, dám cả gan dận dung xâm nhập Thủy Long Đàn. Rõ ràng thiên đàn có đường không đi, địa ngục không có cửa lại chui vào.

Dứt lời nhìn Thủy Thần Cao Mãnh nháy mắt, Thủy Thần Cao Mãnh không hiểu nói:

– Tề huynh, đối phó với loại hậu sinh tiểu bối như vậy, hà tất nhọc công nhiều người?

Âm Dương Phán Tề Phi hừ lạnh nói:

– Tiểu Hương, lập tức giống chuông báo động, đoạn tuyệt vãng lai, toàn thể khẩn cấp giới bị!

Thủy Thần Cao Mãnh tỏ vẻ không phục:

– Không cần, ta bắt hấn nộ mạng bây giờ!

Dứt lời xông tới, Long Bình đẩy Mặc Thanh qua một bên, không những không tránh né ngược lại còn xông tới, hầu thủ xuất động, thi triển một chiêu Tiên hầu

thủ pháp, bất thần chớp cứng cổ tay Thủy Thần Cao Mãnh!

Có điều chàng quên mất Thủy Thần Cao Mãnh bẩm sinh thần lực kinh nhân, chỉ thấy hấn giật mạnh khiến Long Bình suýt té nhào, vội buông tay đối phương ra.

Nhưng Thủy Thần Cao Mãnh bất giác vừa sợ vừa giận Hấn thân là Đàn chủ một phân đàn lớn nhất trong Thanh Long Giáo, chưa đánh chiêu nào đã bị thế hạ phong, thử hỏi còn dám nhìn mặt ai?

Ngay lúc đó Âm Dương Phán Tề Phi lại hối thúc Tiểu Hương giống chuông báo động, Long Bình cười lạnh:

– Bất tất phải phí sức như vậy!

Chưa dứt lời đột ngột thi triển “Vạn Biến Phật Ảo” luôn qua tay Thủy Thần Cao Mãnh, quay sang tấn công Âm Dương Phán Tề Phi.

Âm Dương Phán Tề Phi nào ngờ chàng tấn công lão đột ngột vậy, nhất thời không kịp chiết chiêu kháng cự vội thối lui tránh né.

Mục đích của Long Bình không phải tấn công lão, thấy lão thối lui không thềm truy đuổi, nhanh như chớp chớp lấy Tiểu Hương vận Bách hội công điểm ngay Nhuyễn Ma huyết ả nói:

– Người ngoan ngoãn nằm đây, chờ thiếu gia thanh toán hai lão kia sẽ nói chuyện với người!

Long Bình chưa dứt lời thì Âm Dương Phán Tề Phi và Thủy Thần Cao Mãnh song song đến cứu viện.

Long Bình không lý gì đến hai lão, thi triển “Vạn Biến Phật Ảo” xuyên người qua ánh chưởng và quài trượng, chưởng chỉ đồng xuất phân đôi tấn công hai cao thủ nhất nhì của Thanh Long Giáo.

Âm Dương Phán Tề Phi từng biết qua lợi hại của chàng nên gia tâm cẩn thận đề phòng.

Hơn nữa trong phòng chật chội, quài trượng khó lòng xoay trở nên thấy Long Bình công tới vội thối lui tránh né, chỉ có Thủy Thần Cao Mãnh tự thị có thần lực hơn người nên không thềm né tránh.

Nhưng thần lực của hấn làm sao bì kịp với tuyệt nghệ kinh nhân của chàng. Nháy mắt vẫn chưa kịp hoàn thủ chiêu nào đã bị Long Bình chớp cứng cổ tay phải.

Lần này chàng đã có phòng bị, vừa chớp trúng cổ tay liền vận Bách hội công tràn sang, Thủy Thần Cao Mãnh nhất thời cảm thấy chân khí tản mát không còn tập trung ở đan điền được nữa, thất kinh định giật tay ra một lần nữa nhưng toàn thân đã mềm nhũn vô lực làm sao vận công được.

Long Bình nháy mắt chế ngự được Tiểu Hương việc này cũng không đáng kể, nhưng chưa đầy hai chiêu đã hạ đàn chủ một phân đàn lớn nhất trong giáo, thật khiến người kinh hãi, Âm Dương Phán Tề Phi bất giác kinh hãi thất thần!

Long Bình cười lạnh nói:

– Tề đàn chủ, phiên tôn giá phóng thích Thiên Lôی Chưởng Long Quyền dưới Thi Huyết Quỷ Lao, một mạng đổi một mạng!

Âm Dương Phán Tề Phi nghe nói càng kinh hãi, hét lớn:

– Ai nói cho người biết?

Long Bình mỉm cười:

– Không ai nói hết, tự ta biết được!

Âm Dương Phán Tề Phi không tin:

– Người là gì của lão?

– Không giấu các hạ, tại hạ Long Bình, Thiên Lôی Chưởng là gia phụ!

Âm Dương Phán Tề Phi thất sắc, nhưng định thần lại rất nhanh, ngửa mặt lên trời cười lớn, phóng người ra cửa nói:

– Ha! Ha! Thì ra người là người giáo chủ tìm kiếm bấy lâu nay. Quả thật ông trời có mắt, người muốn lấy Cao đàn chủ để uy hiếp thì thật sai lầm lớn! Thiên Lôی Chưởng Long Quyền với Thanh Long Giáo thù sâu hơn biển, oán nặng tợ non, người đã đến đây thì cùng chung số phận với lão nơi này rồi!

Dứt lời lão xách Tiểu Hương tung người ra ngoài!

Mặc Thanh hoảng kinh kêu lớn:

– Bình ca! Nhanh lên! Nhanh lên! Không được để lão chạy!

Long Bình nghe nói thất kinh, chàng biết Thủy Long Đàn cơ quan trùng trùng nào dám chậm trễ, vội ném Thủy Thần Cao Mãnh xuống, không theo đường cửa mà tung người qua cửa sổ ra ngoài.

Chàng không dám đáp xuống đất, vừa thoát ra cửa sổ, hai tay vung lên thi triển Hoàn thiên nhất thức, Vô ảnh khinh công, búng ngược người lên mái nhà.

Chàng chưa kịp đứng vững đã nghe “bình, bình” mấy tiếng, quay đầu nhìn lại cửa sổ đã biến mất, nếu chàng không kịp thoát thân sợ giờ này đã bị nhốt luôn trong phòng.

Long Bình tâm thần chưa kịp trấn định, chợt nghe “beng, beng, beng” một hồi chuông gấp gáp vang lên.

Long Bình đứng trên mái nhà hãy còn nhìn thấy bóng người di chuyển trong nhà thủy tạ nhưng tiếng chuông vang lên lập tức không thấy một bóng người, cả một tiếng nói chuyện cũng không nghe thấy.

Đến lúc này Long Bình càng không dám sơ xuất, phi thân đáp xuống chiếc cầu nối liền giữa hai nhà thủy tạ, quay đầu nhìn lại hai nhà thủy tạ không còn thấy cửa nẻo gì, muốn trở vào cũng không còn lối mà vào nữa.

Long Bình cảm thấy tình thế đột biến thật tiến thối lưỡng nan.

Ngay lúc ấy, nơi hành lang của nhà thủy tạ phía trước xuất hiện một lão nhân cao gầy tuổi trạc lục tuần, chòm râu bạc thả dài trước ngực, mình mặc thanh bào, dung mạo nghiêm nghị, thần sắc ung dung, khí độ hơn người, đôi mắt phát xạ tinh quang, khiến người ta không rét mà run.

Chỉ thấy lão ung dung tiến ra cầu ôm quyền thi lễ nói:

– Dám hỏi tiểu ca đạo danh quý tánh, đến đây có việc gì?

Long Bình thấy lão nhân thủ lễ, nên lửa giận hạ bớt.

Hơn nữa lão nhân thân phận không rõ ràng, lại thấy khí độ phi phàm không giống người trong Thanh Long Giáo, vội thủ lễ nói:

– Xin hỏi tôn giá xưng hô thế nào?

Thanh y lão nhân so vai cười nói:

– Tiểu ca không báo tên họ, ngược lại đi hỏi người, nhưng như vậy cũng tốt tương phùng hà tất phải tương thức, được rồi ngồi xuống đây hai ta đàm đạo!

Long Bình nghe nói thấy lão nhân cũng tỏ ra giao hoạt, ngấm ngấm phòng bị, nói:

– Tôn giá là...

Long Bình chưa dứt lời, lão nhân đã đáp:

– Lão phu đến đây làm khách.

Long Bình nghĩ bụng:

“Người đã là bạn của Thanh Long Giáo, tất không phải người tốt, ta hà tất phải giao hảo với loại người như người!” Liền nói:

– Đã vậy xin tôn giá tự tiện! Có điều xin tôn giá thông tri cho Thần Long Chư Thiên ra gặp tại hạ!

Lão nhân nhú mày hỏi:

– Tiểu ca với hấn có oán thù chăng?

Long Bình nghiêng răng:

– Thù sâu như bể, bất động đời thiên!

Lão nhân càng chau mày nói:

– Tiêu pháp của Thanh Long Giáo chủ Thần Long thiên oai chấn thiên hạ chắc gì tiểu ca có thể địch nổi?

Long Bình “Xì” lớn cao ngạo nó:

– Tứ tuyệt nghệ Lô, Điện, Phong, Vũ của Trung Nguyên tứ tuyệt đủ để khắc chế tiên pháp của lão!

Thanh y lão nhân à lên một tiếng nói:

– Thì ra tiểu ca là truyền nhân của Trung Nguyên tứ tuyệt, không biết Thiên Hỏa tứ tuyệt đã luyện đến mức nào?

Long Bình cười nhẹ:

– Tuy tại hạ tài hèn đức mỏng nhưng cũng quyết tâm cao hạ với Thần Long thiên pháp của lão!

Thanh bào lão nhân hơi biến sắc mặt, thần sắc lạnh lùng kinh nhân.

Lão cười lạnh nói:

– Thì ra tiểu ca họ Long, cũng chính là kẻ mạo danh Giả Dung, tự nhận là truyền nhân của Cửu Đầu Điều Hồ Hưu!

Long Bình ngẩn người, chàng vừa để lộ thân phận cho Âm Dương Phán Tề Phi biết không ngờ lão đã được thông báo!

Liên nạt lớn:

– Người là ai?

Thanh y lão nhân cười nhẹ:

– Tiểu ca hà tất phải tức giận như vậy, lão phu đã nói rồi, lão phu chẳng qua là khách của Thủy Long Đàn mà thôi. Có điều theo như lão phu nhận xét, tiểu ca quyết chưa phải là đối thủ của Chư giáo chủ, chi bằng sớm rời khỏi chốn này thì hơn.

Long Bình nhú mày:

– Chưa chắc!

Thanh y lão nhân nói:

– Võ công của Chư giáo chủ còn cao hơn lão phu, hay tiểu ca thử một chút xem sao!

Thanh y lão nhân vừa dứt lời, liền giơ một ngón tay cách không vạch xuống mặt hồ. Mặt hồ đột nhiên xuất hiện một đường hõm sâu năm thước, nước dạt hết về hai bên, giống như người ta đào trên đất bằng vậy!

Công lực của lão kinh thế hãi tục, Long Bình không khỏi phục thầm nhưng nào chịu kém cỏi. Hai tay chống lại, cách không xĩa xuống mặt hồ đồng thời tách hai tay ra, tả hữu phân khai để lộ một khe nước rộng gần một trượng giống như kinh lực từ hai bàn tay cắm xuống nước tách ra vậy.

Kỳ thực, Long Bình khéo léo sử dụng vũ sư tuyệt kỹ, lúc tách tay hút nước kéo dần ra khiến khe nước tách ra ngót một trượng, cộng với công lực hơn người nên hiệu quả càng lớn, khiến Thanh y lão nhân không khỏi ớn lạnh. Không biết lão có nhận thấy hay không chỉ nghe lão cười nhẹ nói:

– Quả nhiên bất phàm, ta thử thêm lần nữa.

Dứt lời, giơ tay áo phất qua phất lại liên tục. Đột nhiên kinh phong nổi dậy, đá bay cát chạy, phía tây tiểu kiều sóng vỗ ba đào, Long Bình cảm thấy thân hình nhẹ hẫng như muốn bay lên, bất giác thất kinh!

Nhưng chàng vội trấn tĩnh, lập tức sử dụng tuyệt kỹ “Điều phong” của Phong Thần Ngô Cổ, một tay chìa lên trời, nhìn lão nhân nói:

– Chiêu này cũng không có gì ghê gớm!

Mặt hồ vẫn bủa sóng ba đào nhưng xung quanh chàng kinh phong tiêu tán, đến vạt áo cũng không thấy lay động!

Thanh y lão nhân kinh hãi, đôi mắt lão thoáng hiện sát khí kinh người nhưng chỉ thoáng qua, lão phục hồi nét mặt tươi cười nói:

– Tuyệt nghệ của tiểu ca quả thật phi phàm, lão phu bội phục! Bội phục! Xem ra đủ để phân cao hạ với Chư giáo chủ. Hiện giờ Chư giáo chủ đang trong nhà thủy tạ phía trước đợi khách, tiểu ca đủ gan theo lão phu đi gặp hẩn?

Long Bình tức khí:

– Có gì không dám?

Vừa dứt lời bỗng thấy có điều không ổn, trong nhà thủy tạ cơ quan mai phục trùng trùng lỗ không gặp Thần Long Chư Thiên, sa vào mai phục, mới trúng kế đối phương!

Vội cãi lời nói:

– Không! Kêu lão ra đây! Nói có họ Long đến tìm lão đòi nợ!

Thanh y lão nhân cười giảo hoạt:

– Tiểu ca làm trò gì mà tráo tới trở lui vậy? Đại trượng phu lời nặng bằng non, lẽ nào tiểu ca sợ hẩn sao?

Long Bình bị lão nói cứng họng không biết trả lời sao, trong lúc cấp kỳ sinh trí, liền cười lạnh nói:

– Không sai! Đại trượng phu nói được làm được, nhưng phải tùy theo người mà nói. Đối với bọn võ lâm vô sỉ này hà tất phải thủ tín. Hừ, nếu nói thiếu gia sợ hẩn hà tất tìm đến đây làm chi!

Thanh y lão nhân thần sắc xanh xám, nói:

– Tiểu ca khẩu thiệt sắc nhọn, ứng đáp lanh lợi lắm!

Tiểu ca làm sao biết hẩn là đồ võ lâm vô sỉ?

Long Bình cười ngạo nghễ:

– Tại hạ tận mắt nhìn thấy gia phụ chịu khổ hình, hơn nữa xương trắng tràn ngập trong Thi Huyệt Quỷ Lao, chẳng nhẽ lão còn là người tốt?

Thanh y lão nhân cười lạnh nói:

– Được! Người đã không dám đi gặp hắn thì ta đi kêu hắn ra vậy!

Lão chưa dứt lời đã nghe trong thủy tạ phía trước mấy tiếng “Bùng, bùng” nghiêng trời lệch đất, cả nhà thủy tạ rung lên nghiêng ngã như muốn sập!

Ngay lúc đó bỗng nghe tiếng kêu của Mặc Thanh:

– Bình ca! Mau lên, mau lên!

Long Bình quay đầu nhìn lại, nhà thủy tạ phía sau cửa đã mở, chỉ thấy một mình Mặc Thanh chạy ra. tay ôm một bó tre kết thành chiếc bè nhỏ, ném mạnh xuống hồ nói:

– Mau lên bè! Bình ca!

Long Bình quay đầu tìm Thanh y lão nhân, lão đã mất tung tự lúc nào, tiếp đến trong nhà thủy tạ phía sau vang lên tiếng nổ “Ầm, ầm “ liên miên bất tuyệt càng lúc càng lớn long trời lở đất, vô cùng kinh nhân.

Long Bình như chợt nhớ ra điều gì không ổn, thì ra phụ thân chàng ở Thi Huyệt Quỷ Lao, mà Quỷ Lao lại ở dưới nhà thủy tạ, lập tức phóng mình như điên xông vào nhà thủy tạ miêng kêu lớn:

– Phụ thân! Phụ thân...

Bỗng một luồng kinh phong cực kỳ mãnh liệt chụp xuống đầu chàng!

Đang lúc bị thương nhưng Long Bình vẫn còn tri giác nhận biết lâm địch, vội vận Thiên Lô Chưởng mới học được, đánh ra một chưởng.

“Ầm, ầm “ tiếng nổ long trời lở đất như sấm sét, tiếng nổ vừa dứt bỗng nghe một giọng nói quen thuộc:

– Hảo tiểu tử, dám đối địch với lão phu!

Kinh phong đột ngột tiêu tán hết không thấy bóng người đâu, nhưng Long Bình không kịp thu chưởng, làm đỉnh mái nhà chịu trọn một chưởng bể một mảnh lớn, ngói vụn gạch cát bay mù mịt!

Nhưng chàng vẫn không dừng bước, tiếp tục quay người xông vào nhà thủy tạ.

Bỗng nghe giọng nói quen thuộc lúc nãy kêu lớn:

– Hảo tiểu tử, người chán sống rồi, nhưng lão phu đây còn muốn sống mấy năm nữa là!

Long Bình lại cảm thấy một luồng kinh khí vô hình chụp xuống đỉnh đầu, có điều lần này chàng chưa kịp hoàn thủ đã cảm thấy toàn thân tê liệt. Lập tức mềm nhũn ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự...

– Bình ca! Bình ca! Tỉnh dậy!

Âm thanh như từ cõi xa xăm vọng về!

Long Bình mở to mắt, cảm thấy toàn thân ướt đẫm, bản thân đang nằm cạnh

bờ hồ, Mặc Thanh đang phủ phục một bên lay tỉnh chàng, toàn thân nàng cũng ướt đầm!

Không gian vời vợi, tinh tú lơ thơ, chỉ có ánh trăng vắng vặc, Long Bình chợt nhớ lại tình cảnh lúc chưa hôn mê, bất giác thất kinh nhổm dậy, phóng mắt nhìn mặt hồ, chỉ thấy phẳng lặng như gương, hai tòa nhà thủy tạ trắng lệ còn đâu nữa. tất cả đã bị chìm xuống đáy hồ.

Lúc đầu Long Bình cứ ngỡ đã rời xa Thủy Long Đàn, chừng quét mắt nhìn khắp xung quanh, rừng cây mịt mịt tứ bề, phong cảnh vẫn như cũ, bất giác hồn phi thiên lý. Bỗng nghe Mặc Thanh cất giọng trầm buồn:

– Bình ca nếu không nhờ lão bá bá bụng bự giờ này cả hai ta đều không toàn mạng!

Long Bình ngưng mục nhìn mặt hồ, quả nhiên trên mặt nước lênh bênh trôi mấy mảnh gỗ vỡ, nghĩ đến phụ thân bị cầm cố dưới Thi Huyệt Quỷ Lao, giờ chắc đã về chốn cửa tuyến, bất giác hét lên một tiếng thê lương, hôn mê bất tỉnh.

– Bình ca! Bình ca!

Bên tai lại nghe tiếng kêu êm ái:

– Ca ca nên nén thương tâm bảo trọng mình vàng, nếu vì đau đớn mà xảy ra điều sơ xuất, Long lão bá bá dưới suối vàng cũng không tha thứ cho ca ca!

Lời vàng ngọc của nàng như tiếng chuông cảnh tỉnh, nổi thống hận tràn ngập trong lòng tạm thời gác lại Long Bình trợn mắt, nghiến răng nói:

– Chư Thiên! Chư lão tặc, ta không phân thân người làm muôn đoạn thể chẳng làm người!

– Bình ca! Bình ca!...

Tiếng kêu của Mặc Thanh làm Long Bình chợt tỉnh nhận ra Mặc Thanh vẫn đang ngồi cạnh mình, dù gì nàng cũng là con gái kẻ thù.

Bất giác nhảy ra xa hơn trượng nói:

– Cô nương! Ân tình của cô nương, kiếp này khó đáp, xin hẹn kiếp lai sinh!

Mặc Thanh đưa mắt long lanh đăm đăm nhìn chàng, cười buồn:

– Bình ca! Muội đã nói rồi, giữa muội với. Chư lão tặc có mối thù bất cộng đới thiên, nếu ca ca còn nghi ngờ thì xin cứ tự tiện! Chuyện hiện sinh còn không thể giải quyết thì nói làm gì đến kiếp lai sinh!

Mặc Thanh dứt lời cầm lòng không đậu, kiêu lệ tuôn rơi lã chã.

Long Bình đến nước này còn nói gì được bây giờ.

Đang định đến gần an ủi nàng chợt nhớ tới Tần Lực.

Lúc trước từng nghe nói chờ giáo chủ đến sẽ tiến hành hôn lễ cho hai người, sau đó bị hôn mê bất tỉnh rồi ẩn mình dưới. Quỷ Lao luyện công hơn một tháng

ròng. Không biết sự tình trên Thủy Long Đàn ra sao.

Vội cất giọng nhẹ nhàng hỏi:

– Thanh muội, còn vị Tần công tử đâu rồi? Sao không thấy?

Mặc Thanh ngược đôi mắt đầy lệ nhìn chàng:

– Bình ca thích ăn giấm? (ý nói tính cả ghen).

Long Bình lúng túng:

– Ta... ta uống rượu!

Mặc Thanh hừ một tiếng nói:

– Lấy rượu làm giấm mà uống. Muội nghe mùi giấm tràn ngập không gian!

Long Bình đỏ mặt:

– Kỳ thực rượu ta cũng không biết uống!

Mặc Thanh nói:

– Thì ra ca ca sợ Tần Lực!

Long Bình cười lạnh:

– Cái gì phải sợ hắn?

– Nếu không cố sao ca ca lại hỏi tới hắn? Lại nữa ca ca không tin muội đối với ca ca...

Nói đến đây nàng cúi đầu cắn tay áo thút thít khóc.

Long Bình cảm thấy hào khí tiêu tán hết, chỉ thấy lời nói của Mặc Thanh như một lưỡi kiếm nhọn xuyên suốt trái tim giá lạnh của chàng, rồi như chính lưỡi kiếm đó xé nát cõi lòng này và dù gì nỗi đau của chàng không mấy may có thể so sánh với nỗi đau đớn của nàng. Thế mới biết:

*“Vũ vô kiếm tòng năng lưu khách
Sắc bất ba đào dị nịch nhân...”*

o O o